

ΧΡΗΣΤΟΣ
ΜΑΡΚΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Μυθιστόρημα με
κλειδί

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

D-Day

Μες στα αίματα

*Στη βεράντα του πρώτου ορόφου
της Μαριαμά Μιλάντι, Χώρα Νήσου*

Μα πότε θα φύγουν επιτέλους; αναρωτήθηκε.

Με το στόμα της σουφρωμένο, κοίταξε ανυπόμονα όσους στέκονταν στη βεράντα. Οι εναπομείναντες λιγοστοί καλεσμένοι, απορροφημένοι στα πολύχρωμα πηγάδια που σχημάτιζαν, δεν έδειχναν καμία διάθεση ν' αποχωρήσουν.

Αναστέναξε ελαφρά κι άφησε ελεύθερο ένα χασμουρητό που της επιτέθηκε ύπουλα. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή το κεφάλι της μητέρας της στράφηκε προς το μέρος της, πετυχαίνοντάς την με το στόμα διάπλατα ανοιχτό. Όποτε έκανε κάτι που δεν έπρεπε, η μαμά –σαν από ένστικτο– το ήξερε. Το αποδοκιμαστικό ανασήκωμα των φρυδιών ανάγκασε τη δεκάχρονη Σοφί να φέρει την παλάμη στα χείλη της, έστω τη στιγμή που έσβηνε το χασμουρητό.

Η Μαριαμά επανήλθε στη συζήτησή της, ικανοποιημένη, καθώς η κόρη της σήκωνε το βλέμμα στην κορφή της

πλαγιάς, πάνω απ' το τείχος που σχημάτιζαν οι καλεσμένοι. Το σήμαντρο της φωτισμένης Μονής είχε σταματήσει να σημαίνει τις ώρες ήδη απ' τη δύση του ηλίου, αλλά ήξερε πως η συνηθισμένη ώρα ύπνου της είχε περάσει προ πολλού. Στη Γενεύη κοιμόταν στις 9, αλλά στη Νήσο μπορούσε να μείνει μέχρι τις 11 ή ακόμα και τις 11.30 αν είχαν επισκέψεις ή βρίσκονταν σε κάποιο φιλικό σπίτι.

Πρώτη φορά έμενε ξύπνια τόσο αργά. Ως τώρα, στα πάρτι που διοργάνωνε η μαμά της, δεν είχε αντέξει ποτέ ως το τέλος. Μόλις αισθανόταν τα βλέφαρα βαριά, κατέβαινε στο ισόγειο και τρύπωνε στην κρεβατοκάμαρά της.

Απόψε όμως, στο τελευταίο σουαρέ πριν από την επιστροφή, είχε υποσχεθεί στον εαυτό της ότι θα έμενε μέχρι να φύγει κι ο τελευταίος καλεσμένος. Θα αποδείκνυε στη μαμά της ότι μπορούσε να υπολογίζει σ' αυτήν, ότι μπορούσε κι αυτή να παίξει τον ρόλο της οικοδέσποινας.

Με τα μάτια μετά δυσκολίας ανοιχτά, η βαρεμάρα την είχε καθλώσει στο πετρόχτιστο πεζούλι που έζωνε με τα πολύχρωμα μαξιλάρια του αυτή τη γωνιά της βεράντας. Πού και πού κάποιο άνθος απ' τη βουκαμβίλια που τη σκέπαζε γαργαλούσε το πρόσωπό της, σαν να προσπαθούσε να την ξυπνήσει με το απαλό του άγγιγμα.

Στην αρχή η βραδιά ήταν πιο ενδιαφέρουσα, σκέφτηκε.

Είχε σταθεί δίπλα στη μητέρα της στην κορυφή της πέτρινης σκάλας, που οδηγούσε στη βεράντα του πάνω ορόφου, και χαιρετούσε όσους κατέφθαναν. Χαμογελούσε σε όλους, τους φιλούσε σταυρωτά και συστηνόταν στους ελάχιστους που δεν τη γνώριζαν: «Σοφί, η κόρη της Μαριαμά».

Δεχόταν με ικανοποίηση τα κομπλιμέντα για την ευγένειά της και, ώσπου να εμφανιστεί ο επόμενος καλεσμένος, απαντούσε στις ίδιες πάντα ερωτήσεις: τι τάξη θα πάει, ποιο είναι το αγαπημένο της μάθημα, αν περνάει όμορφα στο νησί, αν έχει φίλους εδώ.

Οι μεγάλοι δεν έχουν πολλή φαντασία, σκεφτόταν κάθε φορά που έλεγε και ξανάλεγε τα ίδια.

Όσοι τη γνώριζαν απ' τα προηγούμενα χρόνια σχολίασαν πόσο είχε ψηλώσει κι ομορφύνει. Ήταν, λέει, πραγματική κυρία πλέον. Η αλήθεια ήταν πως ήταν ήδη δέκα χρονών, άρα μεγάλη. Δέκα, όσα και τα χρόνια που ερχόταν στη Νήσο. Είχε περάσει όλα τα καλοκαίρια της ζωής της στο ίδιο σπίτι.

Το λευκό αυτό σπίτι με τα κεραμιδι πορτοπαράθυρα και τις γεμάτες γλάστρες βεράντες το είχε αγοράσει ο παππούς της πολλά πολλά χρόνια πριν. Πάντα περηφανευόταν πως ήταν εκείνος που είχε ανακαλύψει το νησί, πολύ πριν γίνει του συρμού. Η Σοφί δεν ήξερε τι σήμαινε η φράση «πριν γίνει του συρμού», αλλά φανταζόταν ότι είχε να κάνει με όλους αυτούς τους ανθρώπους που κατέκλυζαν κάθε μέρα κάθε πιθανή γωνιά της Χώρας και του λιμανιού, που διεκδικούσαν κάθε σπιθαμή των μικρών παραλιών, παίρνοντας τη μία σέλφι μετά την άλλη.

Μόνο ο παππούς λείπει, σκέφτηκε.

Δεν μπορούσε πια να μετακινηθεί εύκολα κι είχε αποφασίσει να μην έρθει μαζί τους.

«Είναι κουραστικό το ταξίδι» είχε πει η μαμά της.

Δύο αεροπλάνα κι ένα караβάκι, σιγά το πράμα! σκέφτηκε η Σοφί. Όπως και να 'χε, φέτος ήταν η πρώτη φορά

που ο παππούς ήταν απών. Ακόμα και χωρίς αυτόν όμως, το σπίτι τους ήταν πάντα γεμάτο.

Απ' όταν χώρισαν με τον μπαμπά, η μαμά δεν θέλει να μένει μόνη, σκέφτηκε.

Πράγματι, εδώ κι ενάμιση μήνα που είχαν φτάσει, δεν είχαν περάσει ούτε μια βραδιά μόνες. Κάθε βράδυ είχαν κάποιο δείπνο, κάποια γιορτή στο σπίτι τους ή στο σπίτι κάποιου φίλου της μαμάς, ή φαγοπότι στην πλατεία, όπου εκείνη έπινε πάντα μια τοπική γκαζόζα.

Αναρωτιόταν αν η μητέρα της είχε όντως καταφέρει να ξεκουραστεί. Πριν φύγουν απ' τη Γενεύη, έλεγε πως περιμένε πώς και πώς να ξαπλώσει σε μια σεζ λογκ και να μην κάνει τίποτα για έναν μήνα. Ωστόσο, εκτός από μερικές ώρες που περνούσαν μαζί κάθε μέρα στην παραλία, τα σχέδιά της δεν φαίνονταν να έχουν ευοδωθεί. Η φράση «κοινωνικές υποχρεώσεις» που την άκουγε να ξεστομίζει ξεφυσώντας κάθε τόσο όταν μιλούσε με τον παππού στο τηλέφωνο, προφανώς δεν σήμαινε κάτι καλό.

Η αποψινή ήταν η ένατη βραδιά που διοργάνωναν από τη μέρα της άφιξής τους. Ομολογουμένως, είτε επρόκειτο για μικρό ντινέ με δέκα άτομα είτε για πάρτι με πενήντα, η μαμά της ήταν η καλύτερη. Ήταν η δουλειά της άλλωστε.

«Γάμοι, δεξιώσεις και λοιπές κοινωνικές εκδηλώσεις» όπως έλεγε.

Κατέβασε τα μάτια της απ' τη Μονή πίσω στους καλεσμένους.

Όλοι έδειχναν να περνάνε καλά. Κάποιοι όρθιοι, μ' ένα ποτήρι ή ένα τσιγάρο στο χέρι, συζητούσαν μεταξύ τους ή κοιτούσαν το φωτισμένο λιμάνι μερικά χιλιόμετρα χαμη-

λότερα, κάποιοι λικνίζονταν ελαφρά με τη μουσική, άλλοι ήταν καθισμένοι στα πεζούλια, περιτριγυρισμένοι από αμέτρητα φαναράκια και γλάστρες με μυρωδικά και λουλούδια.

Όπως σε αρκετά σπίτια στη Νήσο, έτσι κι εδώ η κεντρική βεράντα βρισκόταν στον πρώτο όροφο. Η δική τους πάντως, σε σχέση με όσα σπίτια είχε δει, ήταν η μεγαλύτερη. Χωρούσε με άνεση πενήντα μ' εξήντα άτομα, όπως είχε ακούσει τη μαμά της να λέει. Ίσως και ογδόντα, αν υπολόγιζε την ταράτσα στην οποία είχε πρόσβαση κανείς απ' την ξύλινη σκάλα που βρισκόταν πίσω της.

Σε κάθε περίπτωση εκείνο το βράδυ δεν ήταν τόσο πολλοί. Ήταν ένα κλειστό αποχαιρετιστήριο πάρτι. Είχε μετρήσει καμιά εικοσαριά. Με τον κόσμο να πηγαινοέρχεται διαρκώς, ίσως της είχαν ξεφύγει μερικοί. Τους περισσότερους τους ήξερε από τα προηγούμενα καλοκαίρια. Κάνα-δυο τους έβλεπε απόψε για πρώτη φορά ή τους είχε γνωρίσει τον τελευταίο ενάμιση μήνα.

Η ίδια δεν έβρισκε τίποτα κακό στο να γνωρίζεις νέους ανθρώπους, σε αντίθεση με τη μαμά της που την είχε ακούσει πολλές φορές να γκρινιάζει γι' αυτό με τους φίλους της. Έλεγαν ότι το νησί είχε γεμίσει κόσμο, ότι τίποτα δεν ήταν πια όπως παλιά, ότι ο μαζικός τουρισμός είχε χαλάσει τον παράδεισό τους.

Εκείνο το βράδυ πάντως δεν είχε ακούσει κανέναν να διαμαρτύρεται. Όλοι έδειχναν να περνάνε καλά. Όλοι εκτός από έναν.

Ο κύριος που κάθεται δίπλα στο γιασεμί, δεν έχει κουνηθεί εδώ και ώρες, σκέφτηκε καθώς το βλέμμα της έπεσε πάνω του.

Είχε φτάσει νωρίς, συνοδεύοντας τον Μάικ που εκτελούσε χρέη dj, κι αφού τις χαιρέτησε είχε κάτσει στο αντικρινό παγκάκι μόνος του. Κατά τη διάρκεια της βραδιάς κάποιοι καλεσμένοι είχαν προσπαθήσει να του πιάσουν την κουβέντα, αλλά είχαν αποτύχει. Κι έτσι, ο άντρας αυτός παρέμενε μόνος, ακίνητος κι αμίλητος, με ένα ποτήρι στο χέρι που δεν φαινόταν ν' αδειάζει ποτέ.

Το σώμα του ήταν ακίνητο αλλά το βλέμμα του πετούσε από πρόσωπο σε πρόσωπο. Η μαμά της είχε πει ψιθυριστά πως ο κύριος αυτός ήταν αστυνόμος απ' την Αθήνα. Είχε έρθει για διακοπές, φιλοξενούμενος του Μάικ, που ήταν ξάδερφός του.

Η Σοφί τον κοίταξε σμίγοντας τα φρύδια της εξεταστικά. Όσο κι αν πίεζε τον εαυτό της δεν μπορούσε να τον φανταστεί σαν αστυνόμο. Καταρχήν δεν φορούσε στολή. Απ' την άλλη όμως ήταν σε διακοπές κι η στολή, υπέθεσε, ήταν για τον χειμώνα και τη δουλειά, όπως η στολή που φορούσε η ίδια στο σχολείο.

Έτσι κι αλλιώς, σκέφτηκε, οι αστυνομικοί στην Ελλάδα είναι σίγουρα διαφορετικοί απ' ό,τι στην Ελβετία, όπως και τόσα άλλα πράγματα.

Πάνω στη σκέψη αυτή το βλέμμα του διασταυρώθηκε με το δικό της. Στο φιλικό του χαμόγελο εκείνη χαμήλωσε τα μάτια λες και την είχε τσακώσει να κάνει κάτι κακό. Όταν λίγα δευτερόλεπτα μετά το ξανασκέφτηκε και σήκωσε το βλέμμα για να του το ανταποδώσει, εκείνος είχε ήδη στραφεί αλλού.

Ένα σιγανό νιαούρισμα τράβηξε την προσοχή της. Ο Πλάτων, η γάτα της γειτόνισσας, είχε τρυπώσει στη βερά-

ντα και τριβόταν στα πόδια της. Την έπιασε από τον σβέρκο, τη σήκωσε και την αγκάλιασε σφιχτά πάνω της. Το τρίχωμά της τη ζέστανε λιγάκι, κόντρα στον δροσερό αέρα που είχε αρχίσει να σηκώνεται.

Με μια απότομη κίνηση, η γάτα απελευθερώθηκε απ' τα χέρια της και ξάπλωσε στην ποδιά της. Η Σοφί άρχισε να τη χαϊδεύει ανάμεσα στ' αυτιά, κάτι που ο Πλάτων έδειχνε να απολαμβάνει γουργουρίζοντας με τα μάτια κλειστά. Κανονικά δεν επιτρεπόταν να αγγίζει τα γατιά της γειτονιάς. Αυτή όμως δεν ήταν μια αδέσποτη γάτα σαν τόσες στο νησί. Είχε όνομα, είχε κάνει όλα της τα εμβόλια, είχε σπίτι και ιδιοκτήτη. Ένα κόκκινο λουράκι γύρω από τον λευκό της λαιμό έγραφε «Πλάτων» μέσα σε μια ασημένια καρδιά. Ακουμπώντας απαλά το χέρι στην πορτοκαλί ράχη της, η Σοφί σκέφτηκε πως δεν ήταν συνηθισμένο για μια θηλυκή γάτα να έχει αρσενικό όνομα.

Είναι και κάπως χαζό, σκέφτηκε.

Μια γυναίκα έσκυψε με φόρα να αφήσει το ποτήρι της στο πεζούλι κι ο Πλάτων, τρομαγμένος απ' την κίνηση, πετάχτηκε απ' την αγκαλιά της. Μ' ένα γοργό σλάλομ ανάμεσα στα πόδια των καλεσμένων διέσχισε βιαστικά τη βεράντα προς την πέτρινη σκάλα.

Η Σοφί σηκώθηκε κι ακολούθησε τρέχοντας τη γάτα που κατέβαινε τα σκαλιά με ολόρθη την ουρά της. Μ' έναν πήδο απ' το τέταρτο σκαλοπάτι, ο Πλάτων προσγειώθηκε στην πλακόστρωτη αυλή, στο βάθος της οποίας βρίσκονταν τα υπνοδωμάτια. Η μεγάλη πόρτα στα δεξιά της σκάλας, προς το άδειο σοκάκι, ήταν διάπλατα ανοιχτή.

Η ώρα ήταν περασμένη, όποιος ήταν να έρθει είχε ήδη

έρθει, σκέφτηκε η Σοφί κοιτάζοντάς την. *Ωρα τους να φεύγουν*, ξανασκέφτηκε, πιο πολύ σαν ευχή, τη στιγμή που πατούσε στο ισόγειο.

Οι τέσσερις πόρτες που κύκλωναν το αίθριο ήταν κλειστές. Βαμμένες κεραμιδί, οι τρεις οδηγούσαν στις κρεβατοκάμαρες – τη δική της, της μαμάς και του παππού που φέτος την είχαν ονομάσει «των φίλων».

Η τέταρτη στην άκρη δεξιά ήταν του δωματίου που χρησίμευσε κάποτε ως πλυσταριό, όπως της είχαν πει. Τώρα που το πλυντήριο ρούχων βρισκόταν στην κουζίνα, ο χώρος αυτός χρησίμευε ως αποθήκη. Μέσα εκεί είχαν πεταμένο ό,τι μπορούσε κανείς να φανταστεί. Σπασμένες γλάστρες που για κάποιον περίεργο λόγο η μαμά της δεν ήθελε να ξεφορτωθούν, εργαλεία, είδη κηπουρικής για τον κηπάκο πίσω, παλιά έπιπλα, υφάσματα και διακοσμητικά.

Κοίταξε γύρω της. Ο Πλάτων είχε εξαφανιστεί. Φωνάζοντας «ψι ψι ψι», κοίταξε πίσω από τη λεμονιά και τα μεγάλα πιθάρια με τις ελιές. Έπειτα άνοιξε μία μία τις πόρτες των υπνοδωματίων, μήπως είχε τρυπώσει εκεί μέσα από κάποιο ανοιχτό παράθυρο ή από το κενό ανάμεσα στην πόρτα και το πάτωμα. Τζίφος!

Τελευταία είχε μείνει η αποθήκη. Το παραθυράκι δίπλα στην πόρτα ήταν μισάνοιχτο. Πίεσε το σκουριασμένο στρογγυλό χερούλι, άνοιξε και μπήκε στο σκοτεινό δωμάτιο.

Τα πόδια της βούλιαξαν μέχρι τον αστράγαλο. Κάποιος είχε αφήσει ανοιχτή τη βρύση δίπλα στο κασαλίκι και το νερό απ' το λάστιχο λίμναζε στο πάτωμα.

Πάνε τα καλά μου τα πέδιλα, σκέφτηκε.

Σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της για να περισώσει ό,τι μπορούσε ακόμη να σωθεί απ' τα λευκά σουνέντ σανδάλια της και χάρη στο φως που ερχόταν απ' την αυλή διέκρινε την ασημένια καρδούλα του περιλαίμιου να στραφταλίζει στο μισοσκόταδο. Τα μάτια της γάτας, που γύρισαν στιγμιαία προς το μέρος της, λαμπύριζαν κι αυτά. Κι έπειτα ο Πλάτων χαμήλωσε ξανά το κεφάλι. Πάνω σ' ένα χαμηλό τραπεζάκι, με τον λαιμό τεντωμένο, προσπαθούσε να μυρίσει κάτι που είχε ανακαλύψει στο πάτωμα.

Ελπίζω να μην είναι καμιά απαίσια σαρανταποδαρούσα, σκέφτηκε, ανακαλώντας με τρόμο τα πλάσματα που έβρισκε τις τελευταίες μέρες γύρω απ' το κρεβάτι της. Ή, ακόμα χειρότερα, κάνας ποντικός. Ή φίδι!

Ξορκίζοντας τις σκέψεις αυτές και με την ελπίδα πως ο Πλάτων θα την προστάτευε από κάθε ζώφιο, ζωάκι ή ερπετό, άναψε το φως.

Ελάχιστα δευτερόλεπτα μετά, αφήνοντας πίσω της την πόρτα της αποθήκης ορθάνοιχτη, η Σοφί ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά προς τη βεράντα. Φτάνοντας σχεδόν ξέπνοη στο πλάι της μητέρας της, άρχισε να της τραβάει το λεοπάρ καφτάνι, αποσπώντας την απ' την κουβέντα της με τη βία.

«Σοφί, σου έχω πει εκατ...» ξεκίνησε η Μαριαμά, αλλά, βλέποντας το χλωμό προσωπάκι με τα γουρλωμένα μάτια, η φράση της κόπηκε στη μέση. «Τι έπαθες;» τη ρώτησε ανήσυχη.

Το κορίτσι έμεινε βουβό για μερικά δευτερόλεπτα ακό-

μα κι έπειτα, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα απ' το στόμα, με φωνή που μόλις κι ακούστηκε πάνω από τη δυνατή μουσική, απάντησε: «Μια γυναίκα. Στην αποθήκη. Μεσ στα αίματα».

Μυθιστόρημα με κλειδί

Η Νήσος, ένα ειδυλλιακό ψαρονήσι, έχει γίνει καλοκαιρινός προορισμός του διεθνούς τζετ σετ. Ο αστυνόμος του Τμήματος Ανθρωποκτονιών Αττικής Χριστόφορος Μάρκου περνάει εκεί την άδειά του, όταν κατά τη διάρκεια ενός πάρτι η Λούσι Ντέιβις, μια νεαρή Αγγλίδα δημοσιογράφος, βρίσκεται δολοφονημένη στην αποθήκη της οικοδέσποινας.

Με το νησί αποκλεισμένο από τον άνεμο, ο Μάρκου ψάχνει το κίνητρο και τον δράστη στα μυστικά, τα ψέματα και τα κουτσομπολιά του «κλειστού κύκλου της Νήσου» και σε ένα μυθιστόρημα με κλειδί που έγραφε το θύμα.

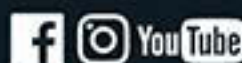
Η επιφανειακή ηρεμία του νησιού διαταράσσεται ενώ ένα ακόμη ανεξιχνίαστο έγκλημα από το παρελθόν θα περιπλέξει την υπόθεση.

Καθώς η λίστα των νεκρών μεγαλώνει, θα κατορθώσει ο Μάρκου να βρει τον δολοφόνο προτού αυτός καταφέρει να ξεφύγει με το επόμενο πλοίο της γραμμής;

Ο Χρήστος Μαρκογιαννάκης επιστρέφει με ένα whodunit εμπνευσμένο από τη χρυσή περίοδο της αστυνομικής λογοτεχνίας.

CNL
CENTRE
NATIONAL
DU LIVRE

Με τη στήριξη
του Centre National du Livre/CNL

www.minoas.gr

9 786180 217247
ISBN 978-618-02-1724-7

ΚΩΔ. 35373